

Bevægelse paa Stedet

Man skal helt stille sig om til denne Film. Man skal paa Forhaand døve de ellers ubønhørlige Krav om Bevægelse, den ydre Bevægelse, og gøre sig klar til en Række Optagelser, der ofte nagler Personerne til Gulvet eller til Stolen, og i Stedet prøver at fange den indre Bevægelse, Sindets, Tankernes, Drømmenes Bevægelse. Man skal i Forvejen vide, at man vil komme til at overvære en Talefilm, hvor Replikerne er skaaret ned til det mindst mulige og ganske savner dramatisk Udsmykning og Sving, men at Instruktøren samtidig har bestræbt sig for, at de Ord, der falder, skal virke alene ved Ordets Kraft, og at Billederne selv skal tale, ogsaa naar de er stumme.

Det er dog ikke lykkedes Carl Th. Dreyer at skabe den gennemgaaende, store betagende Virkning med „Vredens Dag“ (World-Cinema). Trods den af Museums-Eksperterne garanterede Ægthed i Udstyret, trods de særprægede og for det allermeste velvirken-

De to Unge i „Vredens Dag“
LISBETH MOVIN og PREBEN LERDORFF.

de Belysninger, han anvender, og trods de fortræffelige Skuespillere, han har samlet og herset med for at faa dem til at yde deres yderste.

Arsagen er ikke vanskelig at udpege. Man kan straks sætte Fingeren paa Begyndelsen — saadan omkring den første Fjerdedel — der ganske vist skarpt, men langsomt tegner de første Skikkelser i Dramaet for Tilskuerne og indskrænker sig til det, og saa Hekseprocessen — den anden Fjerdedel — der er dæmpet ned, saa den næsten kan vises for en Søndagsskole. Efter først lige at have indskudt, at jeg *hader* Raahed og Brutalitet, maa jeg slaa fast, at skal man have en Hekse-Rettergang paa Lærredet, maa den virke saadan, at man *koger* af Indignation over dette stupide Pineri og Myrderi af gamle og rynkede Morliller. Der tog Benjamin Christensen i sin Tid et stort Point hjem i „Heksen“.

Men sidste Halvdel — trods den rædselsfuldt forlorne Sandpapir-Storm, den bød paa — og saa afgjort de sidste tyve Minutter gør „Vredens Dag“ til en af de Film, man skal se, hvis Ens Interesse stikker en Smule dybere end Smilet paa Overfladen. Her gaar Instruktørens særprægede Virkemidler, Dramaets Konflikt og Spillet sammen til en højere Enhed, der virker aandeløst betagende, og man bliver skænket en Oplevelse, som varmer enhver sand Films-Vens Hjerte. (Det var ogsaa interessant at notere, at den irriterende Hoste, som for Tiden hærger i alle større Lokaler og som hidtil havde givet sig bravt til Kende, her ganske døde hen.)

En dyb Reverens for Thorkild Roose, Sigrid Neiiendam, Preben Lerdorff og Lisbeth Movin, de fire Hovedpersoner, men dybest for den sidste. „Vredens Dag“ har placeret denne unge talentfulde Kunstnerinde paa hendes Plads i dansk Film.

Og lad os saa gaa over til Diskussionen. For Diskussion vil denne Forestilling vække. Og det er dejligt forfriskende med en dansk Film.

dvs.

Aftensbladet 16/13